

LBRIS

We know
books

MARK T. WAYNE

Vis satanic
(Somnivs Devs)

Traducere din limba engleză de
BIANCA ZBÂRCEA

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

CUPRINS

Nota autorului	5
Preludiu.....	11
CAPITOLUL 1	
Pântecul	13
CAPITOLUL 2	
Geneza	15
CAPITOLUL 3	
Confesiunea lui Dumnezeu.....	20
CAPITOLUL 4	
Intrusul.....	22
CAPITOLUL 5	
Judecătorul	28
CAPITOLUL 6	
Servius Sulpicius Rufus	33
CAPITOLUL 7	
Adam	39
CAPITOLUL 8	
Pledoaria de deschidere a lui Cicero	43
CAPITOLUL 9	
Mărturia lui Satana.....	54

CAPITOLUL 10

Deziluzia 71

CAPITOLUL 11

Platon și Sfântul Augustin 81

CAPITOLUL 12

Manuscrisele lui Mark Twain 90

CAPITOLUL 13

Iisus din Nazaret 119

CAPITOLUL 14

Mărturia lui Iisus 130

CAPITOLUL 15

Fii ai lui Dumnezeu 139

CAPITOLUL 16

Dumnezeul haosului 154

CAPITOLUL 17

Mărturia Evei 161

CAPITOLUL 18

Principiul luciferic 171

CAPITOLUL 19

Stafia lui Mark Twain 174

CAPITOLUL 20

Stafia lui Mahomed 190

CAPITOLUL 21

Despre Islam și crimele de onoare 199

CAPITOLUL 22

Libertatea de a alege și determinismul:
calitățile lui Dumnezeu 214

CAPITOLUL 23	
<i>Da nihilo vita fit (Din nimic se naște viață)</i>	222
CAPITOLUL 24	
Christopher Hitchens	229
CAPITOLUL 25	
Problema	251
CAPITOLUL 26	
Pledoaria finală a lui Satana	261
CAPITOLUL 27	
Verdictul	269
CAPITOLUL 28	
Primul om.....	279
CAPITOLUL 29	
O sută de porunci pentru Islam de la Allah	280
Epilog	286
Mulțumiri	287

Preludiu

Dumnezeu visează...

După ce Și-a terminat lucrul, El s-a întins pe moliciunea universului, s-a acoperit cu pătura infinitului și a adormit visând la Creația Sa. Înaintea Lui, sute de miliarde de galaxii se extind mai departe decât ne-am putea vreodată imagina.

Ploaia reia la nesfârșit ciclul de preluare a particulelor microscopice din cer, împrăștiindu-le peste oceanele indigo care freamătă de viață pe întregul cuprins al planetei Pământ. Magma roșie ca sângele se scurge fără oprire prin venele pulsânde ale planetelor, luptându-se, răsucindu-se, și erupând cu viață. Viața domnește peste tot, se strecoară chiar și prin pereții reci ai urnei sacre unde o mamă își așteaptă etern fiul rătăcitor: cel pierdut în mlaștinile Vietnamului, cel risipitor, cel decapitat de o ghilotină, cel care a devenit cel mai mare artist al Renașterii, cel de atât de multe ori răstignit. El se întoarce prea târziu, apucând doar să o vadă închisă pe vecie în interiorul unei urne, precum ploaia care refuză să-și oprească suvoiu!; el este compozitorul de ieri, dar și scriitorul de astăzi.

Dumnezeu visează. În visul Său, El scrie, citește, șterge, rescrie. Odată ce papyrusul eteric a fost scris, literele roșii și sânge-rânde se alătură, se îmbrățișează, se luptă, dispar și, în cele din urmă, umezite și mirosind a sânge proaspăt, se coagulează, devenind reci și eterne.

În acest moment, Dumnezeu scrie deja din reflex, cu o viteză mai mare decât a gândului, amestecând numele regilor cu cele ale cerșetorilor, ale prinților cu ale târfelor, ale sfințelor fecioare cu ale orfanilor ghinionști, ale celor celebri cu ale celor ticăloși, ale muzicienilor, poeților, păcătoșilor și ale sfinților, ale scriitorilor

nevoiași și ale visătorilor neputincioși. Pe ultimul rând, cel mai de jos, îmi vede numele, scris cu litere îndeajuns de mici încât doar ochii Lui să le poată distinge. Degetul Său se oprește. El contemplă la acestea și se gândește să le șteargă pentru a le scrie pe o nouă pagină, dar literele groase și mov s-au solidificat deja, pătând locul. Suflă peste ele, respirația Lui dându-le viață. Apoi zâmbeste, semnează lista și o include în Marele Catalog al Infinitului, sub un capitol intitulat „Destinul Omului”. Oftând profund, aproape se trezește. Se întoarce pe o parte, dar continuă să se odihnească și să viseze.

Dintr-o dată, El tresare și se încruntă.

Câteva scânteii puternice care amintesc de explozii solare, pe fundalul sunetelor inconfundabile de scârțâit de roți pe șosea și de mașini care se ciocnesc, m-au trezit din visare în timp ce mă îndreptam spre clădirea nr. 666 de pe *Fifth Avenue* din *Midtown Manhattan*. Înainte de a-mi pierde cunoștința, am auzit voci deasupra mea și în jur:

- E mort, săracul de el.
- Nu, nu este; respiră încă. Cineva să cheme o ambulanță!

CAPITOLUL 1

Pântecul

Eram o celulă grefată plutind într-un univers necunoscut. Știam că venisem de departe, după ce călătorisem timp de milioane de ani, și știam că îmi regăseam în sfârșit propriul sine. Îmi amintesc că am fost înconjurat de o muzică lină, suavă, nedefinită, continuă, născută din aburi calzi, reverberând peste ape tihnite, infinite. Nu pot descrie sunetul, dar îl cunoșteam bine; îl auzisem de multe ori în visele mele.

Protoplasma care mi-a înconjurat nucleul mi-a gădilat și alinat simțurile. Îmi aduc aminte cum râdeam, pentru că mă simțeam atât de fericit; veselia amestecată cu alte sentimente m-a făcut să-mi dau seama că ajunseseam aici după ce rătăcisem atâta vreme prin neant. Pentru că neantul există, vă asigur: este un fel de zonă de odihnă pentru călătorii care se deplasează prin timp.

O voce pre-embriionară mi-a vorbit, nu știu cum, și mi-a spus, nu știu ce. Oricine ar fi fost, el avea vocea caldă și mângâietoare ca a lui Moș Crăciun, acel bătrân care a așezat atât de multe cadouri la rădăcina Copacului Vieții mele. Mai târziu, am aveam să uit acea voce, amintindu-mi-o doar atunci când aveam nevoie de ceva, la fel ca toți ceilalți. Cu toate acestea, în timp ce îmi planificam și aranjam gândurile într-o agendă imensă și iluzorie, am auzit voci venind de undeva de departe, reverberând într-un mod care-mi părea cunoscut. Le-am îndrăgit atât de tare, încât am strigat de bucurie, dar nu m-a auzit nimeni, pentru că nu era nimeni acolo. M-am zbatut și m-am chinuit să scap din acel spațiu și aș fi reușit dacă picioarele mele mici și străvezii nu ar fi alunecat neputincioase la fiecare mișcare.

Curând m-am liniștit și am redevenit fericit, ascultând simfoniiile care mă înconjurau și care păreau să ajungă la mine de dincolo de cunoaștere. Din când în când contemplam la mâinile mele, dând fiecăruia dintre degete nume importante, imaginându-mi că sunt prietenii mei. Și poate chiar erau, având în vedere că au rămas atașate de mine încă de pe atunci.

Totul s-a dezvoltat în liniște timp de mai multe luni până când într-o zi am zărit o lumină la capătul unui tunel. Am simțit că mă micșorez și tremuram de teama că dincolo de țesutul care mă înconjura se afla o lume foarte neprietenoasă. M-am zbatut cu o dorință inexplicabilă de a trăi, de a rămâne acolo unde eram, în siguranță și nestânjenit. Ceva îmi spunea să mă ascund în abisul meu, unde nimeni nu avea să mă găsească vreodată, dar eram neputincios în fața forțelor care mă împingeau prin tunel. M-am cutremurat atunci când o voce profundă și puternică a vorbit dintr-odată, inima aproape oprindu-mi-se de teamă. În mod neașteptat, întreaga istorie a lumii mi-a trecut prin fața ochilor, de la început până în prezent; urmând acum să vă dezvălui și vouă evenimentele incredibile la care am fost martor. Uneori îmi doresc să nu mă fi născut, căci am asistat la suferințe de neînchipuit. Și totuși, dacă n-aș fi văzut toate acestea, cine ar fi povestit cu-adevărat ce s-a întâmplat?

Dragă credinciosule sau necredinciosule, aceasta... este povestea mea:

CAPITOLUL 2

Geneza

La început, nu era nici întuneric, nici lumină, nici culoare, deoarece culoarea nu putea exista fără lumină. Doar spațiul etern, infinit și transparent exista – acel absolut nedivizat și necondiționat, în starea sa neștiută a neantului, precum o pânză multidimensională pe care spiritul artistului pictează cea mai de seamă creație a Lui, o capodoperă veșnică pe care noi o numim univers. Și pentru că timpul nu exista pe atunci, nu exista nici delimitarea sa. Conceptul lui Dumnezeu ar fi durat o Eternitate dacă nu ar fi inventat timpul pentru a măsura evoluția lucrurilor știute și a celor neștiute. Nici lucrurile cunoscute, nici cele necunoscute nu ar fi putut începe dacă Dumnezeu nu le-ar fi oferit o direcție, o cale, un scop numit, *Destin*.

Temelia universului a fost întunericul, în care domnea calmul și liniștea. Peste acesta, Creatorul a pulverizat miliarde de sori și esența vieții, care să-I lumineze opera divină. Lumina s-a născut și toate lucrurile s-au trezit la viață, explodând în miliarde de galaxii vii care au generat trilioane de stele, fiecare cu propriile planete dansând fericite în jurul luminii sale. Printre ele se afla și o planetă foarte mică, atât de mică încât aproape l-a scăpat din vedere, precum o lacrimă dezorientată: *Pământul*. Precum această lacrimă, apele pe care noi le numim mări, oceane, lacuri, și râuri au început să picure din ochiul întristat al Divinului, al Celui care până și astăzi adaugă pe ici și colo detaliile neasemuite și inerente creației Sale.

După ce Dumnezeu a dat viață ultimei insecte, un tânăr s-a trezit într-o grădină a raiului numită Eden, față în față cu Însuși Creatorul.

— Bună dimineața, Tată! spuse el timid. Era un adolescent (deși timpul și vârsta nu existau pe atunci).

— O dimineață foarte bună și ție, răspunse cu blândețe Dumnezeu Tatăl, fericit că nu mai era singur.

Tânărul era Adam, bărbatul despre care am auzit cu toții din Tanakh, sau Septuaginta, altfel cunoscută sub numele de Vechiul Testament, sau din alte cărți și povești cu o sumedenie de nume diferite. Ei bine, Adam era gol, dar nu părea deloc timid de vreme ce nu știa nimic despre modestie la acel moment.

Dumnezeu l-a analizat și i-a admirat puritatea. Tânărul arăta – și se simțea – liber. Dumnezeu l-a urmărit cum sărea și dansa sub soare, explorând grădina. A admirat libertatea omului și Și-a promis că o va face lege. Omenirea avea să își aleagă singură drumul. Dumnezeu nu se va amesteca. I s-a părut interesant că prima emoție simțită de bărbat a fost bucuria, fața strălucindu-i și gura zâmbind. Iar zâmbetul s-a transformat într-un râs sonor. Probabil că era un sentiment plăcut, deoarece a început să râdă din ce în ce mai mult și apoi să hohotească ținându-se de burtă, sunetele uimitoare pe care le scotea fiind foarte amuzante. Râse apoi și mai mult pentru a sărbători acel minunat sentiment.

— Pot să-ți ofer tot ce dorești, îi spuse Dumnezeu.

Tânărul a răspuns cu timiditate:

— Tată, te implor să mă ierți. Trebuie să mă gândesc la dorințele mele. Nu știu încă ce vreau. Obrajii ca laptele i se înroșiră, fața devenindu-i stacojie. Nu putea opri roșeața; era o reacție înăscută.

Dumnezeu a dat dovadă de compasiune și a aprobat din cap. Era mândru de creația Sa.

— Orice este scris rămâne scris, fiule! Nu poți șterge nici măcar un cuvânt. Îți voi oferi o femeie pe care să o iubești și pe care să o poți păstra pentru totdeauna, asta dacă mă ascuți amândoi. Numele tău va fi Adam, pentru că te-am creat din lut roșu. Ei îi vei spune Eva, adică „viață”, pentru că ea va da naștere omenirii.

Vocea Îi vibra plăcut, purtând ecoul unui vis neterminat. Adam s-a entuziasmat inițial la auzul veștilor, dar apoi și-a coborât bărbia confuz. Nu știa ce urma să se întâmple, dar se simțea ca

oricare primată de rasă pură care se confruntă cu o schimbare majoră.

Mii de gânduri i-au copleșit mintea lui Adam în acea noapte în Eden. Stelele străluceau deasupra tuturor lucrurilor, iar el se lungise pe spate, bucurându-se de răcoarea și delicatețea firelor de iarbă ce-i atingeau pielea. Privi un licurici cum își luă zborul, arătând de parcă s-ar fi catapultat dintr-o stea din apropiere, purtându-și calm torța către casă. De asemenea, putea auzi apa unui pârâu din vecinătate care dezmierda ușor pietricelele din albie, netezindu-le fețele umede; putea auzi copacii din pădure murmurând în puterea brizei, de parcă știau un secret pe care el nu îl aflase. Păsările merseră la culcare, însă el rămase treaz, reflectând la o cale de a-și face tatăl mândru. Încet-încet, începu să-și simtă pleoapele grele precum cortinele trase în fața publicului, ascunzând preludiul unei piese nemuritoare, o dramă în care actorii sunt întreaga omenire, iar regizorul este însuși Dumnezeu.

Când s-a trezit din somn, vocea lui Dumnezeu îi era încă în minte:

— Orice este scris rămâne scris.

„Dacă așa stau lucrurile, atunci unde mai este *liberul arbitru*?” se întrebă Adam. Avea atât de multe întrebări, încât decise să meargă la Tatăl său. De exemplu, într-una dintre zilele petrecute în grădină, pe când privea într-un iaz, își văzu reflexia oglindită și sări cât colo, speriat. Pentru un moment, nu mai fusese același Adam înalt, tânăr, proaspăt-ras, aducând a personaj din picturile lui Albrecht Dürer sau Domenico Zampieri. În schimb, în fața ochilor săi se afla un oribil *Pitecantropus erectus*, păros din cap până-n picioare, cu o conformație grosolană și totuși umană, cu o frunte înclinată, o arcadă proeminentă și complet lipsit de bărbie. Pe fața rotundă, aplatizată în mod hidos, se afla un nas lat ce pufăia și adulfeca aerul prețios prin nări păroase.

Gura imensă plină de dinți puternici, acoperită de buze cărnoase, semăna mai mult cu un bot de maimuță. Spre deosebire de restul trăsăturilor, ochii îi erau rotunzi, iuți și strălucitori, observând totul de sub sprâncenele groase adăpostite de o creastă osoasă care îi conferea un aspect furios - oglinda sufletului său. Curând după aceea, toți succesorii lui *Homo Sapiens*, începând cu

Cro-Magnon, au moștenit acea imagine agresivă, dar inocentă, învăluită în multă mândrie și indicând o inteligență ieșită din comun. Dacă nu mă credeți, priviți în jur și observați singuri cum vă privesc aceste fețe de la vreun birou din apropiere din *Wall Street*, sau de la emisiunile de tip *Reality Show* din ziua de azi.

Da! Era plin de păr și ușor cocoșat. Avea brațe puternice și lungi, iar coapsele îi erau groase și tălpile enorme. Arăta ca un prostănac. Rostea exclamații păstrate în vocabularul actual, precum *wow*, *hei*, *dude*, *uh-uh*, sau *faak*, venind dintr-o epocă primitivă: *Paleolitic*, se pare.

Adam considera că ar fi fost deplasat să-L întrebe pe Tatăl Său de ce această imagine avea să bântuie evoluția umană în epocile viitoare. Și nu mă refer la premonițiile pe care le avusese cu privire la progresul civilizației. De la Căderea din Eden până la Potopul lui Noe, de la Exilul Babilonian, la răstignirea Lui Hristos, de la trădarea Constantinopolului (de către Papă) la Reformă; de la masacrul Revoluției Franceze până la căderea imperiului american, și de la noua ordine mondială, la noua extincție și...

Totuși, alegerea unei mirese a marcat o perioadă remarcabilă și irevocabilă, reprezentând acel *modus operandi* al simțurilor umane și al obiceiurilor atavice. Încă vorbesc despre Eden și despre strămoșii noștri direcți, Adam și Eva. Ea, un specimen splendid, exotic și senzual, creat anume pentru a popula un întreg continent, alerga desculță cât de repede o duceau picioarele, acoperită doar de câteva frunze care o protejau modest de cel care dorea s-o posede cu orice preț. Alerga înfricoșată și amețitoare prin pădurile dese și savane, sărind peste pârâuri, nisipuri mișcătoare, și pietre ascuțite. Picioarele ei mici și desculțe erau pline de sânge, dar în goana disperată de a scăpa de urmăritor, ea nu mai simțea nici tăieturi, nici răni. În tot acest timp, îl putea auzi în spatele ei gâfâind ca un bivol, ținându-și unealta în mână – ciomagul primitiv cu care urma să o lovească în spatele capului dintr-un singur voleu, făcând-o să se prăbușească la pământ, pregătită și supusă. Și, bineînțeles, ea avea să se trezească posedată și fericită, iubindu-l necondiționat până când ajungeau amândoi bătrâni și cărunți.

Sunetul unui vulcan de undeva de departe îl trezi pe Adam brusc din transa lui. Își recăpătă stăpânirea de sine și își atinse

repede față. Spre surprinderea lui, tenul îi era curat, iar corpul, bărbătesc și neted. În mod instinctiv, dar prudent, el privi în lac, suprafața acestuia reflectând un tânăr atractiv: înalt, bronzat și în putere, cu pomeți înalți; părul îi era lung, de culoare șaten deschis și ondulat; ochi verzi îi trădau curiozitatea, iar buzele îi erau pline și nasul ușor în vânt. El nu își dăduse seama că imaginea din reveria sa reflecta atât prezentul, cât și viitorul. În schimb, observă un ușor disconfort în zona cutiei toracice, ceea ce îl făcu să descopere prin palpare că îi lipsea o coastă. Merse repede să-și întrebze Tatăl, dar îl găsi în pragul unui somn adânc.

Dumnezeu deschise cu greu ochii pentru o clipă, rugându-l pe Adam să-L lase să se odihnească, deoarece se aflau în a șaptea zi după Creație și era epuizat. Mormăi ceva despre un vis, așa că Adam îl lăsă și plecă să se plimbe prin grădină. Când o văzu pe Eva, care se ascundea pe jumătate în spatele unui tufiș, el o urmări timp îndelungat, îndrăgostindu-se de ea instantaneu și uitând complet de Dumnezeu.

CAPITOLUL 3

Confesiunea lui Dumnezeu

După ce rătăci de-a lungul veacurilor, murind și născându-se de mii de ori, Adam se întoarse în sfârșit la Dumnezeu pentru a vedea ce mai face. Niciunul dintre ei nu își dăduse seama că trecuseră miliarde de ani. Spre surprinderea sa, îl găsi pe Dumnezeu plângând.

— Bună, Tată, strigă el, alergând să-și îmbrățișeze Tatăl, așa cum ar face orice copil.

Dumnezeu se șterse la ochi cu dosul palmelor.

— Oh! Te așteptam, fiule, răspunse El, luându-l pe Adam în brațe. Adam îl simți pe Dumnezeu tremurând și această slăbiciune vizibilă îl sperie.

— De ce plângi, Tată? întrebă el. Dumnezeu se uită la băiat de parcă întrebarea îl deruta. Vocea îi era lipsită de vlagă.

— Am avut un vis și s-a transformat în coșmar. Vezi tu, am dormit mai mult decât trebuia și mă simt....

Se șterse la ochi.

— Uite ce a ajuns munca mea. Privește evoluția lumii. Visul meu, coșmar de fapt? Oh, conștiința mi se revoltă împotriva-mi, erodându-mi spiritul. Ce dezastru s-a dovedit a fi Creația mea!

Pe Adam îl șocă să-L audă vorbind astfel. Veacurile deveniseră dintr-odată lipsite de sens fără energia pozitivă a lui Dumnezeu, și lipsite de viață fără spiritul Lui care să le înveselească.

— Tu ești Tatăl și Dumnezeul meu, a spus Adam. Dacă doarești, poți reface sau rescrie totul.

— Ce s-a făcut nu poate fi desfăcut, fiule. Cerneala care a intrat în venele creației nu poate reveni în stiloul universal.

— Dar, Tată, Tu ești.....

— Dăunător propriei mele conștiințe, continuă Dumnezeu trist, dând din cap ca pentru Sine. Frecându-Și mâinile, se aplecă spre Adam, murmurând: dacă sufletul tău caută mângâiere, te rogi către Mine, nu-i așa?

— Cu siguranță, Tată, răspunse repede Adam. Știi asta deja.

— Ei, bine? Eu la cine mă rog? întrebă Dumnezeu trist. Și eu am nevoie să mă rog.

Adam privi cum ochii tatălui său se înecau în lacrimi.

— Dumnezeu Meu, Tu existi întru tot. Tu m-ai învățat asta. Ești atotpătrunzător, atotputernic, atotcunoscător, adăugă el, inima zbatându-i-se cu durere.

Dumnezeu îl privi cu un zâmbet compătimitor, părintesc și apoi îi vorbi cu tristețea care însoțește o premoniție.

— Ascultă-mă, fiule! A sosit timpul să-mi înfrunt Conștiința.

— Nu înțeleg, băigui Adam.

— Cugetul izvorăște din conștiință, explică Dumnezeu. Eu și conștiința suntem unul și aceeași. Fără ea, nici eu nu exist. Prin conștiință am conceput acest univers, care a dat naștere roadelor conștientizării de sine, percepției, intuiției și cunoștințelor mele. Spiritul meu umple fiecare particulă de nisip și moleculă a ființei, pentru că toate sunt transmise din mine. Analizează materia cenușie a creierului uman și vei găsi acolo o parte a conștiinței mele, o parte din spiritul meu viu din care se naște și renaște rațiunea printr-o *evoluție* continuă—așa-numitul paradox al „conceptului inteligent”.

— Deci propria-ți conștiință se revoltă împotriva ta pentru că ai lăsat visul să curgă liber? întrebă Adam.

— Da. O afirmație adevărată, dar paradoxală.

— Dar cum ar putea cineva să îi înțeleagă sensul?

— Pentru a o înțelege, trebuie depășite limitele limbajului și ale percepției senzoriale. Doar așa se poate ajunge la o conștientizare spirituală.